

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

[REDACTED]

bytem [REDACTED]

zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem
se sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti:

GARTAL V Holešovičkách s.r.o., IČ: 031 46 588

se sídlem Tyršova 1832/7, 120 00 Praha 2

zastoupená Mgr. Pavlem Kropáčkem, advokátem

se sídlem Lublaňská 667/42, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. MHMP 2011342/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 1. 2018, č.j. MCP8 118077/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán rozhodl o žádosti obchodní společnosti PZGSZ Development s.r.o. (nyní GARTAL V Holešovičkách s.r.o.; dále jen „žadatel“) o umístění stavby ubytovacího zařízení nazvané „Ubytovací zařízení v Holešovičkách“ na pozemcích parc. č. XA, XB a XC, vše v katastrálním území X.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě namítala žalobkyně nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro neúplnost výrokové části, která nebyla napadeným rozhodnutím odstraněna. Stejnopis prvostupňového rozhodnutí zaslaný právnímu zástupci žalobkyně datovou zprávou ID X neobsahoval žádnou grafickou část ani přílohu, ačkoli ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že stavba bude umístěna v souladu s ověřenou grafickou přílohou. K povinnosti zaslat spolu se stejnopisem rozhodnutí také grafickou přílohu odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 4 As 18/2012 – 29.
3. Dle žalobkyně nelze závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č.j. 2 As 21/2016 – 83, na který v napadeném rozhodnutí odkazoval žalovaný, použít pro nynější situaci. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje slovní popis umístění stavby i odkaz na grafickou přílohu, která ovšem nebyla přiložena. Výroková část prvostupňového rozhodnutí neobsahuje označení projektové dokumentace (alespoň uvedením jejího zhotovitele a data pořízení), podle které měla být stavba umístěna. Za takové situace není možné určit přesnou projektovou dokumentaci, která byla prvostupňovým rozhodnutím ověřena, což je v rozporu s požadavky jednoznačnosti, přesnosti a srozumitelnosti rozhodnutí, které uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, č.j. 9 As 57/2007 – 111.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v nedostatečném vypořádání svých odvolacích námitek. První odvolací námitka se týkala přesahu posuzovaného stavebního záměru na pozemky žalobkyně bez jejího souhlasu. Druhá odvolací námitka rozporovala závěr, že vytvoření stavební jámy by mělo být řešeno až v dalším stupni projektové dokumentace, což bylo v rozporu s bodem B.8 přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Třetí odvolací námitka poukazovala na nevypořádání námitek č. 6 v územním řízení, ve které žalobkyně požadovala doplnění dokumentace o podrobný popis zajištění stavu garáže na pozemku p.č. XD a o geologický průzkum.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

5. Žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí k těmto odvolacím námitkám vyjádřit pouze popisně. K první odvolací námitce uvedl, že byly provedeny změny v ukotvení stavební jámy i bez provedení změn projektové dokumentace. Takový závěr považovala žalobkyně za rozporný. Nijak nebylo reagováno na námitku přesahu stavebního záměru na její pozemky. K druhé odvolací námitce žalovaný pouze odkázal na ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), a vyhlášky č. 499/2006 Sb., bez dalšího konkrétního posouzení. Podle žalobkyně tímto postupem nebyla její druhá odvolací námitka přesvědčivě vyvrácena. Třetí odvolací námitku žalovaný vypořádal tím, že daná problematika není předmětem územního řízení, neboť podrobné řešení statiky a zajištění stavební jámy bude řešeno v řízení o povolení stavby. Žalobkyně se přitom domnívala, že vliv na okolní stavby bylo nezbytné řešit již v územním řízení, neboť vliv na okolní stavby, pozemky a ochranu okolí musí řešit již dokumentace pro územní řízení podle bodu B.1 písm. h) přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb.
6. K námitce č. 5 v územním řízení žalovaný pouze uvedl, že stavební úřad posoudil, zda staveniště splňuje požadavky podle § 24 písm. e) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), přičemž opět chybí úvaha žalovaného, zda posouzení bylo dostatečné, čímž by byla dostatečně vypořádaná námitka č. 5. Žalobkyně poukázala na to, že odkazovaný § 24 písm. e) vyhlášky č. 501/2006 Sb. neexistuje, tudíž není možné zjistit, podle kterých kritérií stavební úřad staveniště posuzoval.
7. Žalobkyně ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 4 Azs 55/2003 – 51, podle kterého, pokud nejsou v rozhodnutí správního orgánu uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, podle kterého musí být z odůvodnění rozhodnutí zjevné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje určité skutečnosti za nerozhodné, či nesprávné, podle které normy rozhodl a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně rozporovala mechanické posouzení závěru na straně 7 napadeného rozhodnutí, podle kterého byl stavební úřad povinen posoudit stavbu jako stavbu ubytovacího zařízení bez ohledu na délku doby, po kterou budou ubytovací jednotky pronajímány. Takový výklad obchází účel rozdělení staveb do jednotlivých kategorií. Žalobkyně poukázala na to, že již od počátku řízení namítala rozpor mezi formálním označením stavebního záměru jako ubytovacího zařízení, když materiálně se jednalo o stavbu bytového domu. Nejen, že zde absentuje recepce, ale v doplnění žádosti žadatele ze dne 12. 12. 2016 bylo uvedeno, že stavba obsahuje plnohodnotné malometrážní byty, u kterých se uvažuje o jejich dlouhodobém pronájmu, přičemž ve vyjádření žadatele ze dne 10. 2. 2017 bylo upřesněno, že délka ubytování má být delší než 12 měsíců. Žalovaný měl obrátit příčinu a následek, neboť právě z vyjádření žadatele vyplývá, že se jednalo o stavbu bytového domu, která je však v dané lokalitě v rozporu s právními předpisy.
9. Žalobkyně upozornila, že v územním řízení je podstatné zkoumat účel stavby, pro který má být užívána, přičemž nelze posuzovat záměr podle formálního pojmenování v dokumentaci, ale je nezbytné přihlédnout k jeho skutečně zamýšlenému účelu. Jestliže

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žadatel zamýšlel poskytovat ubytování po dobu delší než 12 měsíců, muselo se pojmově jednat o trvalé ubytování, když standardní doba pronájmu je na dobu určitou v délce jednoho roku. V takovém případě se jednalo o stavbu pro bydlení podle § 2 písm. a) vyhlášky 501/2006 Sb., konkrétně bytový dům, což vylučuje možnost, že by se jednalo o stavbu ubytovacího zařízení podle § 2 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Právní posouzení kategorie stavby musí přecházet posouzení, zda stavba splňuje požadavky vyplývající z obecných požadavků na využívání území.

10. Podle žalobkyně je tento rozdíl zásadní, neboť stavbu bytového domu nelze v lokalitě z důvodu hlukových limitů umístit a nadto by musel mít stavební záměr zajištěn výrazně vyšší počet parkovacích míst (námitka č. 4 v územním řízení, uplatněná i v odvolacím řízení). Žalovaný na tato tvrzení reagoval tak, že žadatelova tvrzení neodpovídají skutečnosti, jelikož navržený objekt ani bytové jednotky neodpovídají svými parametry požadavkům kladeným na bytové jednotky a taková stavba by byla v rozporu s právními předpisy. Také z tohoto důvodu posoudil stavební úřad záměr jako stavbu ubytovacího zařízení.
11. Ve čtvrtém žalobním bodě namítala žalobkyně nesprávné posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací, podle které bylo umístění stavby ubytovacího zařízení v území OV možné jako výjimečně přípustné. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2018, č.j. 3 As 112/2016 – 37, bude soulad činností podmíněně přípustných uvedených v územním plánu posuzován vždy *ad hoc* se zřetelem na koordinaci cílů a úkolů územního plánování v dané lokalitě, které nepovede ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území. Podle oddílu 4 odstavce 1b) změny územního plánu Z 2832/00 pro podmíněně přípustné využití platí, že nedojde ke snížení kvality prostředí a pohody bydlení a jinému znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků. Žalobkyně rozporovala závěr žalovaného, že v ulici X je rušná komunikace, a proto funkce ubytování nebude v místě působit rušivě. Podle názoru žalobkyně je tato skutečnost naopak důvodem pro pečlivé zkoumání jakýchkoli stavebních závěrů, které mohou dále snižovat kvalitu prostředí.
12. Obdobně žalobkyně rozporovala postoj žalovaného k redukci zeleně na pozemku stavby, jehož způsob využití je zahrada, jejíž součástí je právě zeleň. Není zjevné, podle čeho žalovaný usoudil, že nedojde k redukci hodnotné zeleně. Jednalo se o planě rostoucí rostliny podle § 3 odst. 1 písm. c) a dřeviny rostoucí mimo les podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), přičemž takové rostliny a dřeviny jsou pod ochranou podle § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., na kterou nelze při posouzení záměru rezignovat. Odkaz na vydaná stanoviska nebyl podle žalobkyně dostatečný, neboť se nejednalo o závazná stanoviska, která jsou závazným podkladem rozhodnutí.
13. Žalobkyně dále tvrdila nedostatečné posouzení souladu koncepce rozvoje území se zastavěním pozemku, který byl po staletí veden jako zahrada, za situace, kdy Městská část Praha 8 ve Strategickém plánu udržitelného rozvoje Městské části Praha 8 deklaruje tlak na necitlivé zahušťování obytné zástavby s důsledkem snížení kvality obytného prostředí pro stávající obyvatele v Libni. Jestliže podle žalovaného Strategický plán Městské části Praha 8 pomáhá definovat cíle a úkoly územního plánování, je nutné jej řadit mezi zákonné požadavky ve spojení s § 18 a § 19 stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

14. Napadené rozhodnutí nezduvodňuje naplnění všech kritérií nad rámec obecného vymezení dle uvedené judikatury a oddílu 4, odstavce 1b) změny územního plánu Z 2832/00. V oddílu 7, odstavci 7a) změny územního plánu byla jako kritéria brána míra využití ploch a jí odpovídající koeficienty podlažních ploch a zeleně. V napadeném rozhodnutí je však uvedeno, že stavba je situována bez stanoveného kódu míry využití území a že dotčené území je ve smyslu územního plánu stabilizovaným územím. Takové závěry jsou podle žalobkyně neodůvodněné, neboť neodkazují na konkrétní ustanovení územního plánu, ze kterého mají plynout.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

15. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
16. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se případným doručováním grafické přílohy (situační výkres v měřítku katastrální mapy) v napadeném rozhodnutí zabýval, a dodal, že není přílohou územního rozhodnutí ve smyslu její nedílné součásti. Žalovaný odkázal na znění § 92 odst. 4 stavebního zákona. Náležitostmi územního rozhodnutí, včetně obsahových náležitostí, se zabývá § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., která neřeší způsob jejího doručování. Podle žalovaného měli všichni účastníci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, včetně výkresové dokumentace a situačních výkresů. Ve výrokové části rozhodnutí byl záměr popsán tak, že je možné zjistit velikost, způsob využití stavby i polohu jejího umístění na pozemcích stavby. Žalobkyně byla podle textu odvolání s dokumentací podrobně seznámena, přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č.j. 2 As 21/2016 – 83, není tato skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud neexistují pochybnosti o tom, že byl žalobce s předmětem řízení seznámen. Žalovaný podotkl, že žalobkyně v odvolání tuto námitku neuvedla, proto se jí nemohl zabývat.
17. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že na základě doplnění žadatelem ze dne 10. 2. 2017 došlo ke změně zajištění stavební jámy takovým způsobem, aby nezasahovalo na sousední pozemek, přičemž původní dokumentace tímto nebyla změněna. Došlo k pouhé změně způsobu ukotvení. Postup při umístění a povolení nové stavby je dán stavebním zákonem, kdy se v prvním stupni řízení projednají podmínky umístění stavby na pozemku a v dalším stupni řízení stavební úřad povolí stavbu při zohlednění jejího stavebně konstrukčního řešení a stanoví podmínky pro její realizaci a užívání. Právními předpisy je stanoven rozsah předložených pokladů a náležitosti rozhodnutí vydaných v jednotlivých stupních. Podle § 92 odst. 4 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. se v rozhodnutí o umístění stavby zejména vymezuje stavební pozemek, umísťuje navržená stavba, stanoví se její druh a účel a stavební úřad stanoví podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména projektovou přípravu stavby. Podle § 115 stavebního zákona a § 18 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. se ve stavebním povolení mimo jiné stanovují podmínky pro provedení stavby a podle potřeby také podmínky stanovující vymezení nezbytného rozsahu staveniště nebo předložení statických výpočtů. Podle přílohy 1 odst. B.8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. má souhrnná technická dokumentace pro řízení o umístění stavby obsahovat zásady organizace výstavby. Podle přílohy 5 odst. D.1.2 vyhlášky č. 499/2006 Sb. má statické posouzení záměru a zajištění stavební jámy obsahovat až projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

18. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žadatel podal žádost o umístění objektu ubytovacího zařízení, přičemž předložená dokumentace a další podklady se týkaly umístění stavby ubytovacího zařízení. Z tohoto důvodu vedl stavební úřad řízení o umístění stavby ubytovacího zařízení, v jehož průběhu žadatel nepožadoval změnu záměru, proto zde nebyl dán důvod, aby stavební úřad změnil druh projednávané stavby. Žalovaný uvedl, že navržený objekt ani jeho jednotlivé bytové jednotky nebyly v souladu s požadavky na bytovou jednotku, neboť nesplňovaly minimální podlahovou plochu, prostor hlavního schodiště neměl denní osvětlení a nebyl dostatek parkovacích a odstavných míst. Proto měl žalovaný za prokázané, že stavba byla navržena jako ubytovací zařízení. K otázce památkové ochrany žalovaný odkázal na závazné stanovisko orgánu památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 7. 2016, č.j. MHMP 1222782/2016, podle kterého je příprava navrhovaných prací z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná bez podmínek.
19. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se souladem záměru s územně plánovací dokumentací zabýval na stranách 7 až 10 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že v době posuzování záměru stavebním úřadem nebyla dosud účinná celoměstsky významná změna Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2832/00, kterou bylo mimo jiné upřesněno u všech funkčních ploch jejich využití hlavní, přípustné, podmíněně přípustné a nepřípustné, namísto původního členění. Podle předchozího územního plánu bylo umístění stavby ubytovacího zařízení v území OV možné jako výjimečně přípustné. Podle územního plánu ve znění změny Z 2832/00 je umístění stavby ubytovacího zařízení možné jako podmíněně přípustné využití s přihlédnutím k charakteru veřejného prostranství a území definovaného v územně analytických podkladech. Na území kolem frekventované komunikace V Holešovičkách se nacházely převážně stavby s jiným využitím, než je bydlení, z tohoto důvodu žalovaný dovodil, že umísťovaná stavba se s ostatními nebude z hlediska provozu navzájem rušit nebo vylučovat. Ve stabilizovaném území dotváří záměr urbanistickou strukturu jak z hlediska půdorysného uspořádání, tak z hlediska přiměřené výšky i celkové hmoty objektu.
20. Redukce zeleně spočívala pouze v redukci zeleně na pozemku stavby, nikoli v redukci hodnotné zeleně. Stanovisko odboru životního prostředí a speciálních projektů Úřadu městské části Praha 8 a souhrnné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 6. 2016, č.j. MHMP 1005189/2019, bylo součástí podkladů pro projednání a stavební úřad se těmito aspekty zabýval.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení – žadatele

21. K prvnímu žalobnímu bodu žadatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 4 As 18/2012 – 29, podle kterého nemusí být každé procesní pochybení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, jestliže byl účastník řádně seznámen s příslušnou dokumentací, jak tomu bylo i v nynějším případě. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2013, č.j. 15 A 60/2013 – 41, odkazujícího na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 1998, č.j. 6 A 74/96 – 30, může být nepřipojení grafické přílohy k územnímu rozhodnutí procesní vadou, ke které se přihlédne, pouze pokud mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu ještě krajský soud dodal, že je-li z dostupných podkladů seznatelné, jakým způsobem a za jakých podmínek má být stavba umístěna, není nezbytně nutné na grafickou přílohu vůbec odkazovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

22. Dále žadatel rozporoval tvrzení žalobkyně, že každé územní rozhodnutí musí obligatorně obsahovat grafickou přílohu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 4 As 18/2012 – 29, vycházel z § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., přičemž toto ustanovení bylo odstraněno novelou č. 66/2018 Sb., citovaná judikatura tedy není přílehlavá.
23. Žadatel poukázal na skutečnost, že z obsahu námitek a odvolání vyplývá, že byla žalobkyně s dokumentací podrobně seznámena a v souladu s uvedenou judikaturou tak nebylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a tedy nezákonné.
24. K druhému žalobnímu bodu žadatel odkázal na vypořádání námítky č. 1 v územním řízení na straně 13 prvostupňového rozhodnutí, námítky č. 5 na straně 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí a námítky č. 6 na straně 16 a 17 prvostupňového rozhodnutí. Nadto po novele stavebního zákona č. 350/2012 Sb. není stavební úřad povinen rozhodovat o námitkách, postačí, pokud u každé námítky uvede, zda jí vyhovuje a z jakých důvodů. Na uvedených stranách prvostupňového rozhodnutí stavební úřad na námítky adekvátně reagoval a uvedl relevantní právní předpisy, závazná stanoviska, výkresovou dokumentaci, vyjádření účastníků a podmínky uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný způsob vypořádání námitek potvrdil a uvedl odkaz na právní předpisy, zejména na vyhlášku č. 503/2006 Sb., vyhlášku č. 499/2006 Sb. a vyhlášku č. 501/2006 Sb.
25. K jednotlivým námitkám uplatněným v územním řízení žadatel uvedl následující: Na základě námítky č. 1, týkající se způsobu řešení stavební jámy, byl žadatel vyzván k jednání s žalobkyní, načež byly doloženy pozměněné výkresy, podle kterých bylo změněno technické řešení stavební jámy tak, aby nezasahovalo na pozemek žalobkyně. Tento závěr byl následně promítnut do podmínky č. 11 prvostupňového rozhodnutí.
26. K druhé části námítky č. 1, týkající se určení, ve které fázi řízení před stavebním úřadem má být řešeno zajištění stavební jámy, bylo stavebním úřadem odkázáno na přílohu 5 odst. D.1.2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., podle které má být podrobné stavební, konstrukční a materiálové řešení objektu a mechanická odolnost a stabilita stavebního objektu řešeno až ve fázi stavebního povolení. Takový postup byl podle žadatele správný.
27. K námitce č. 5, týkající se nedostatečného řešení staveniště a vlivu stavby na nemovitost žalobkyně, odkázal žadatel na provedené změny výkresové dokumentace, zejména způsob řešení stavební jámy, čímž došlo k dostatečnému zajištění staveniště bez zásadních vlivů na nemovitost žalobkyně.
28. K námitce č. 6, týkající se tvrzeného nedostatečného zajištění garáže na pozemku žalobkyně, odkázal žadatel na podmínku č. 11 a č. 22 prvostupňového rozhodnutí.
29. Žadatel upozornil na lhůtu pro podání námitek v územním řízení účastníkem, jinak se k námitkám podle § 89 odst. 1 stavebního zákona nepřihlíží. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2017 své námítky podstatným způsobem pozměnila a podle žadatele došlo k vytvoření nových námitek, přičemž tato změna nastala až po uplynutí lhůty stanovené k uplatnění námitek v územním řízení. Pokud se i tak stavební úřad k těmto námitkám vyjádřil, nemělo by to jít k tíži rozhodnutí.
30. K třetímu žalobnímu bodu žadatel uvedl, že stavební záměr byl od počátku předložen jako ubytovací zařízení, čemuž odpovídaly i předložené podklady. Vyjádření, na která odkazuje žalobkyně, nelze považovat za návrh na změnu návrhu projednávané stavby. Stavební úřad tak neměl důvod k pochybnostem o druhu projednávané stavby. Nadto není předmětem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

řízení, aby stavební úřad zjišťoval, zda bude stavba užívána v rozporu s územním rozhodnutím, popřípadě později v rozporu se stavebním povolením. Tvrzení o nezbytnosti recepce v ubytovacím zařízení není podloženo. Předložená projektová dokumentace byla zcela v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), přičemž ani ta, ani jiný právní předpis nezakotvuje povinnost recepce v ubytovacím zařízení. Jednotná klasifikace ubytovacích zařízení počítá s recepcí pouze u ubytovacích zařízení vyšší kategorie. Není relevantní ani délka pronájmu, neboť příslušné právní předpisy neobsahují definici krátkodobého a dlouhodobého pronájmu.

31. Žadatel dále namítl, že soudy ve správním soudnictví nemohou přezkoumávat správnost či nesprávnost správních rozhodnutí, pokud správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo je nezneužil.
32. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žadatel zopakoval možnosti přezkumu napadeného rozhodnutí v rámci řízení před správními soudy. Pokud stavební úřad hodnotil záměr podle kritérií výjimečné přípustnosti platných podle tehdy účinného znění územního plánu, postupoval správně. Terminologická změna členění funkčních ploch by neměla na posouzení vliv, neboť kritéria u výjimečné přípustnosti u starého znění územního plánu a podmíněné přípustnosti podle nového územního plánu jsou obdobná.
33. Žadatel nesouhlasil s tvrzením, že stavební úřad měl vzít v potaz i Strategický plán rozvoje Městské části Praha 8. Stavební úřad vzal v potaz všechny relevantní právní předpisy, platný územní plán, závazná stanoviska a na základě těchto rozhodl.
34. Ve věci redukce zeleně žalovaný konstatoval, že součástí správního spisu bylo závazné stanovisko odboru životního prostředí a speciálních projektů Úřadu městské části Praha 8 z hlediska ochrany přírody a souhrnné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 6. 2016, č.j. MHMP 1005189/2019. Tyto skutečnosti vzal stavební úřad v úvahu při svém rozhodování. Obdobně se žalovaný vypořádal s námitkou památkové ochrany území, když své rozhodnutí podložil závazným stanoviskem orgánu památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 13. 7. 2016, č.j. MHMP 1222782/2016, které je součástí správního spisu.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
36. Žalobkyně výslovně souhlasila s rozhodnutím soudu bez jednání a žalovaný se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil.
37. Soud neshledal žalobu důvodnou.
38. Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona stanoví obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí prováděcí právní předpis. Tím je vyhláška č. 503/2006 Sb., která obsahové náležitosti územního rozhodnutí upravuje v § 9.
39. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 1. 2018, tedy za účinnosti vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění před novelou provedenou prostřednictvím vyhlášky č. 66/2018 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kteřou se mění vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „novela vyhlášky č. 503/2006 Sb.“). Podle původního znění § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. *grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 1 k vyhlášce o dokumentaci staveb*. Jak uvedla žalobkyně, Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č.j. 4 As 18/2012 – 29, vyjádřil tak, že „*stavební úřad je podle § 92 stavebního zákona z roku 2006 a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, povinen všem účastníkům územního řízení doručit rozhodnutí o umístění stavby i s ověřenou grafickou přílohou obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb*“, přičemž tento právní názor se vztahoval k § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění před novelou vyhlášky č. 503/2006 Sb.

40. Nelze dát za pravdu žadateli, pokud tvrdil, že novelou vyhlášky č. 503/2006 Sb. byla odstraněna povinnost přiložit k územnímu rozhodnutí přílohu nebo grafickou část rozhodnutí. Podle odstavce 16 novely vyhlášky č. 503/2006 Sb. se za odstavec 2 vkládají nové odstavce 3 až 5, dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 6 až 8 a odstavec 8 zní „*Přílohou rozhodnutí o umístění stavby je katastrální situační výkres podle příloh č. 1 až 5 k vyhlášce o dokumentaci staveb. U liniových staveb delších než 1 000 m a staveb zvláště rozsáhlých se přikládá situační výkres širších vztahů podle příloh č. 1 až 5 k vyhlášce o dokumentaci staveb*“. Tedy nedošlo ke zrušení § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění před novelou, ale ke změně číslování odstavce a částečné změně obsahu, která spočívala v jiném určení grafické přílohy územního rozhodnutí, kterým je katastrální situační výkres podle příloh č. 1 až 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Na základě těchto skutečností je zjevné, že uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu lze považovat i nadále za použitelný ve spojení s § 9 odst. 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č.j. 2 As 21/2016 – 83, dospěl k názoru, že vada spočívající v nedoručení grafické přílohy neměla vliv na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí, neboť žalobce byl zjevně seznámen s předmětnými výkresy, které byly zpracovány před zahájením správního řízení, a nebyly nijak měněny. V nynějším případě došlo ke změně výkresové dokumentace v souvislosti s námitkami žalobkyně, avšak v podání ze dne 31. 5. 2017 žalobkyně namítá, že ani doplněná projektová dokumentace nerozptýlila pochybnosti o umístění zápor z ocelových válcovaných nosníků, a o tom zda provedení výkopu stavební jámy nepříznivě neovlivní statiku garáže žalobkyně. Z tohoto vyjádření je zjevné, že musela být seznámena s obsahem doplněné výkresové dokumentace. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebyla označena konkrétní verze výkresové dokumentace, avšak z podmínky č. 11 lze dovodit, že byla myšlena doplněná výkresová dokumentace, ve které kotvení stavební jámy nebude zasahovat na sousední pozemek žalobkyně. Tento způsob není v rozporu s požadavkem jednoznačnosti, přesnosti a srozumitelnosti rozhodnutí uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č.j. 9 As 57/2007 – 111. Soud se tedy přiklonil k názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č.j. 2 As 21/2016 – 83, neboť lze určit konkrétní projektovou dokumentaci, kterou stavební úřad ověřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

42. Z výše uvedeného vyplývá, že jestliže žalobkyně byla seznámena s obsahem výkresové dokumentace, včetně jejího doplnění v průběhu správního řízení, a ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je podle podmínky č. 11 implicitně uvedeno, že stavební úřad rozhodl na základě doplněné výkresové dokumentace, tak vada spočívající v nepřiložení grafické přílohy podle § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2008 Sb., ve znění před novelou, případně chybějící přesné označení ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nedosahovala takové míry, aby způsobila nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Námitka prvního žalobního bodu není důvodná.
43. Oznámení o zahájení územního řízení bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 28. 1. 2017, přičemž lhůta pro podání námitek účastníky podle § 89 odst. 1 stavebního zákona byla stanovena na 15 dnů od doručení oznámení s poučením, že k později uplatněným námitkám nebude přihlédnuto. Poslední den lhůty připadl na 14. 2. 2017.
44. Žalobkyně v územním řízení uplatňovala námitky v podání ze dne 7. 2. 2017, ve kterých uvedla: v námitce č. 1, že stavební jáma přesahuje na pozemek žalobkyně, přičemž k tomu žadatel nemá souhlas žalobkyně. V námitce č. 2, že nebylo dostatečně odůvodněno udělení výjimky k umístění stavby. V námitce č. 3, že zde existuje rozpor mezi uváděným účelem a zamýšleným účelem stavby. V námitce č. 5, že souhrnná zpráva neřeší stavební zajištění sousedních nemovitostí žalobkyně, což je v rozporu s náležitostmi technické zprávy podle bodu B.1 písm. c) přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Navíc podle výkresové dokumentace dochází k přesahu kotvení a oplocené části staveniště na pozemek žalobkyně. V námitce č. 6 je obsažen požadavek na doplnění popisu zajištění garáže na pozemku žalobkyně včetně geologického průzkumu. Žadatel na tyto námitky reagoval doplněním výkresové dokumentace a vyjádřením ze dne 10. 2. 2017.
45. Žalobkyni bylo sdělení – seznámení s podklady rozhodnutí – ze dne 13. 4. 2017, č.j. MCP8 032979/2017, doručeno fikcí dne 30. 1. 2017. Proti tomuto postupu se dne 4. 5. 2017 ohradil zástupce žalobkyně, neboť měly být písemnosti doručovány pouze zástupci, nikoli žalobkyni a z tohoto důvodu případné lhůty nepočaly běžet v souladu s § 34 odst. 2 věta druhá správního řádu. Dne 16. 5. 2017 bylo doručeno zástupci žalobkyně sdělení – seznámení s poklady rozhodnutí. Tato vada se však nevztahovala ke lhůtě pro uplatnění námitek v územním řízení podle § 89 odst. 1 stavebního zákona.
46. Dne 1. 6. 2017 bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017, ve kterém reagovala na obsah vyjádření žadatele ze dne 10. 2. 2017. K námitce č. 1 nově uvedla, že vytvoření stavební jámy má být řešeno v rámci územního řízení, neboť podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., bodu B.8 má projektová dokumentace již obsahovat zásady organizace výstavby včetně ochrany okolí staveniště, tj. nemovitostí žalobkyně. K námitce č. 2 a 3 zopakovala, že uvedením funkce ubytování dochází k obcházení vyjádření Hygienické stanice hl. m. Prahy, přičemž nejsou dány výjimečné důvody pro umístění stavby. K námitce č. 5 a 6, doplnila, že pasportizaci má na své náklady provést žadatel, neboť z jeho jednání vznikl důvod pro pasportizaci garáže. Dále není zjevné umístění ocelových válcovaných nosníků a není uvedeno, zda provedení výkopu může nepříznivě ovlivnit statiku garáže žalobkyně. Rozšíření obsahu námitek č. 1 nad rámec podání ze dne 7. 2. 2017 bylo provedeno až po uplynutí lhůty pro jejich uplatnění, navzdory tomu k nim žalovaný přihlížel, což výslovně uvádí na straně 6 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

47. V prvostupňovém rozhodnutí se stavební úřad vypořádal s námitkami žalobkyně následovně.
48. K námitce č. 1 poukázal na provedenou změnu zakotvení stavební jámy v projektové dokumentaci, podle které již kotvení nezasahuje na pozemek žalobkyně, což bylo promítnuto do podmínky č. 11. Dále uvedl, že v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., je podrobné stavební, konstrukční a materiálové řešení objektu a mechanická odolnost a stabilita stavebního objektu požadována až v řízení o stavebním povolení, což plně odpovídá požadavkům podle bodu B.2.6 a bodu B.8 písm. c) přílohy č. 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., spolu s odpovídající dokumentací podle bodu D dané přílohy. Tyto požadavky nejsou uvedeny v příloze č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., tedy nejsou nezbytné pro územní řízení, přičemž tento závěr platí i pro posouzení námitky č. 5. S námitkou č. 1 se tedy stavební úřad dle názoru soudu vypořádal dostatečně. V napadeném rozhodnutí žalovaný použil stejné argumenty jako stavební úřad, přičemž jejich rozsah je dostatečný a srozumitelný. Nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že takový způsob vypořádání se s odvolací námitkou neobsahuje vlastní názor žalovaného, když ten je vyjádřen právě odkazem na právní předpisy a vyjádřením souhlasu s posouzením provedeným stavebním úřadem.
49. K námitce č. 5 stavební úřad odkázal na podmínku č. 11 a č. 22. Ve věci přesahu kotvení stavební jámy na pozemek žalobkyně zopakoval stavební úřad argumenty uvedené k námitce č. 1. K přesahu hranice oplocení uvedl, že hranice území dotčeného stavbou a oplocený zábor staveniště byly pro přehlednost ve výkresu C.3 odsazeny, avšak ve skutečnosti splývají s hranicí pozemků podle katastrální mapy. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí zcela zjevně odkazoval na § 24e vyhlášky č. 501/2006 Sb., ačkoli chybně uvedl „§ 24 písm. e)“, přičemž z této skutečnosti nelze dle soudu dovodit neurčitost kritérií, podle kterých žalovaný staveniště posuzoval, jak tvrdila žalobkyně. Nadto žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí odkazoval na stranu 7 prvostupňového rozhodnutí, kde byl správně uveden „§ 24 e) odst. (1) Staveniště“ v sekci posouzení souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Námitku č. 5 tedy dle soudu posoudili stavební úřad i žalovaný dostatečně.
50. K námitce č. 6 stavební úřad odkázal na podmínku č. 22 a sdělení projektanta, podle kterého bude v zájmu žadatele pořízen pasport sousední stavby garáže na sousedním pozemku žalobkyně, aby měl žadatel doklad o aktuálním skutečném stavu garáže. Stavební úřad konstatoval, že rozsah dokumentace k územnímu rozhodnutí postačuje. Takové vypořádání je dle soudu poněkud strohé, avšak v souvislosti s celkovým odůvodněním námitek žalobkyně lze dospět k názoru, že bylo dostatečné, neboť jednotlivé námitky a jejich vypořádání vzájemně souviselo, přičemž rozsah dokumentace potřebné pro územní rozhodnutí byl objasněn u vypořádání předchozích námitek. Žalovaný rovněž konstatoval, že problematika statiky objektů a zajištění jámy není předmětem územního rozhodnutí, ale bude řešena v řízení o povolení stavby. Takové vypořádání námitky č. 6 a jí odpovídající odvolací námitky je dle soudu dostatečné.
51. Na základě výše uvedeného rozboru dospěl soud k závěru, že v kontextu znění celého prvostupňového i napadeného rozhodnutí se stavební úřad dostatečně vypořádal s námitkou č. 1, 5 a 6, též žalovaný se dostatečně vypořádal s odpovídajícími odvolacími námitkami. Námitka druhého žalobního bodu není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

52. Ohledně možného zastíraného účelu stavby soud poukazuje na úpravu účelu stavby obsaženou v § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž stavbou ubytovacího zařízení není podle písm. c) část věty za středníkem bytový nebo rodinný dům. Bytový dům je definován v § 2 písm. a) bod 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jako stavba pro bydlení, ve které více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena. Tato definice obsahuje dvě kumulativní podmínky pro stavbu bytového domu: 1) více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a 2) je k tomuto účelu určena. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí uvádí, že umísťovaná stavba by nesplňovala požadavky na bytovou jednotku podle § 3 písm. i), požadavky na prostor schodiště bytového domu podle § 39 odst. 3 a požadavky na počet parkovacích a odstavných míst podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že není možné, aby byla tato stavba povolena jako bytový dům, nebo později došlo ke změně účelu stavby ubytovacího zařízení na stavbu pro bydlení – bytový dům.
53. Podle § 41 odst. 8 správního řádu ve spojení s § 45 odst. 4 správního řádu, je k dispozici s předmětem řízení oprávněn pouze žadatel. Ve správním spise není založeno jakékoli podání žadatele, které by svým obsahem mohlo být posouzeno jako změna předmětu žádosti na umístění stavby bytového domu. Ke stejnému závěru dospěl také žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí.
54. K pojmu „trvalé bydlení“ stavební úřad uvedl pouze, že *„je to pouze otázka výkladu, zda uvedená předpokládaná doba pronájmu může být považována za dlouhodobý nebo krátkodobý pronájem“* a dále se výkladem neurčitého právního pojmu „trvalé bydlení“ nezabýval. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„problematika pojmů krátkodobé x dlouhodobé ubytování není v zákonných předpisech, kterými se řídí stavební úřad řešena. Stavební úřad musí stavbu posoudit jako stavbu ubytovacího zařízení bez ohledu na skutečnost, na jak dlouhou dobu budou ubytovací jednotky pronajímány“*. Není pravdou, že by stavební úřad musel mechanicky posoudit stavbu jako ubytovací zařízení, když výklad pojmu „trvalé bydlení“ není obsažen v právních předpisech. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož výklad je předmětem uvážení správního orgánu zaměřeného na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2008, č.j. 8 As 56/2007 – 151, přičemž soudu ve správním soudnictví náleží přezkum výkladu neurčitého právního pojmu z hlediska logiky a podloženosti zjištěnými skutečnostmi. Správní orgány mohou a musí samy vyložit obsah neurčitého právního pojmu. Pokud tak v tomto případě neučinily, nemělo to vliv na zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí, neboť nemožnost podřadit stavbu pod pojem bytového domu spočívala v technických vlastnostech stavby, nikoli v zamýšleném účelu jejího používání.
55. Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly správně v tom, že posoudily umísťovanou stavbu jako stavbu ubytovacího zařízení, neboť takové zařazení vyplývalo ze žádosti, projektové dokumentace a částečně i z vyjádření žadatele. Nadto není z podkladů zjevné, že by umísťovaná stavba byla projektována jako bytový dům, když naopak dispozicemi odpovídá ubytovacímu zařízení. Správní orgány sice rezignovaly na vyložení obsahu neurčitého právního pojmu „trvalé bydlení“, ač jsou k takovému výkladu v rámci správního řízení oprávněny a povinny, v daném případě však tato vada neměla vliv na přezkoumatelnost a zákonnost rozhodnutí, jak dovodil soud výše. Námitka třetího žalobního bodu není důvodná.

56. Posouzení umístění stavby v území funkčně vymezeném jako všeobecně obytné (OV) bylo prvostupňovým orgánem provedeno před změnou územního plánu č. Z 2832/00, která nabyla účinnosti 10. 12. 2018, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí a před vydáním napadeného rozhodnutí. Touto změnou došlo ke změně označení z „výjimečně přípustného funkčního využití“ na „podmíněně přípustné využití“, přičemž v obou případech je v této kategorii uvedeno ubytovací zařízení. V původní kategorii „funkční využití“, která byla přejmenována na „přípustné využití“ je uvedeno malé ubytovací zařízení, které je definováno kapacitou přechodného ubytování do 20 lůžek. Posouzení výjimečné přípustnosti funkčního využití, resp. podmíněně přípustného využití je věcí správního uvážení, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42).
57. Posouzení souladu umístění stavby s územním plánem je uvedeno na straně 5 a 6 a dále 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí, ve kterém stavební úřad dovodil, že s přihlédnutím k malému překročení horní hranice kapacity lůžek malého ubytovacího zařízení a s ohledem na velikost, hmotu i umístění zapadá umisťovaná stavba do kontextu okolní zástavby. Na základě tohoto posouzení stavební úřad dovodil, že je stavební záměr možný. Žalovaný pouze zopakoval argumenty stavebního úřadu, přičemž souhlasil se závěrem, že umístění stavby ubytovacího zařízení bylo přípustné. Z těchto skutečností nelze dovodit, že by správní orgány překročily meze správního uvážení, neboť rozhodly o možnosti umístit stavbu ubytovacího zařízení, která mohla být do území funkčně vymezeného jako všeobecně obytné umístěna výjimečně, resp. podmíněně přípustně. Zároveň soud nedospěl k závěru, že by došlo ke zneužití správního uvážení, neboť argumenty, ač stručné, odpovídají podkladům ve správním spisu a nejsou vykládány v rozporu s logikou.
58. Redukci zeleně posoudil stavební úřad tak, že předmětný pozemek se nachází v zastavitelném území a tak je nezbytné počítat s tím, že se může zelená plocha v budoucnu změnit. Dále uvedl, že pro pozemek není předepsán kód míry využití území, tedy není stanoven minimální podíl zeleně, ale i tak bude stavba doplněna vhodnou zelení a předzahrádkami. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména odkázal na stanovisko odboru životního prostředí a speciálních projektů Úřadu městské části Praha 8 a souhrnné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 6. 2016, č.j. MHMP 1005189/2019, která se touto otázkou zabývala. V souhrnném stanovisku je uvedeno, že vysoce urbanizované prostředí nelze považovat za „*krajinu ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb., a to ani navzdory přítomnosti veřejné zeleně běžně doprovázející městskou zástavbu nebo přítomnosti jednotlivě volně žijících živočichů*“. Stanovisko Úřadu městské části Praha 8 uvádí, že volně rostoucí dřeviny ve smyslu § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb. jsou sice podle § 2 odst. 1 písm. d) tohoto zákona chráněny, avšak jsou zde výjimky uvedené v § 3 vyhlášky č. 189/2013 Sb. Pokud by povolení k pokácení dřevin bylo i tak potřebné, je řešeno samostatným správním rozhodnutím, které není součástí řízení o umístění stavby. Z těchto skutečností vyplývá, že sice jsou dřeviny nacházející se na stavebním pozemku chráněny podle zákona č. 114/1992 Sb., avšak jejich případné kácení je řešeno samostatným správním rozhodnutím, tudíž námitky týkající se redukce zeleně nejsou důvodné.
59. Soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, podle kterého se žalovaný nedostatečně zabýval souladem záměru s koncepcí rozvoje území vyjádřené ve Strategickém plánu udržitelného rozvoje Městské části Praha 8, kterým má být předcházeno necitlivému zahušťování

Shodu s prvopisem potvrzuje:

obytné zástavby s důsledkem snížení kvality obytného prostředí pro stávající obyvatele v Libni. Žalobkyně nijak nekonkretizovala, čím mělo podle ní dojít k necitlivému zahuštění výstavby. Nadto správní orgány dospěly k názoru, že záměr dotváří urbanistickou strukturu stabilizovaného zastavitelného území z hlediska půdorysného uspořádání i přiměřené výšky a hmoty.

60. K otázce posouzení kritéria míry využití ploch soud uvádí, že odkaz na konkrétní ustanovení územního plánu v napadeném rozhodnutí dle názoru soudu nebyl třeba, plně dostačující byl obecný odkaz na územní plán. Žalobkyně v žalobě nenamítla, že se nejedná o stabilizované území a že je stanovena určitá míra využití ploch, její námitka tedy požaduje lepší odůvodnění závěru, který věcně nenapadá a konkrétně nerozporuje. Námitky čtvrtého žalobního bodu nejsou důvodné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná, a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení plnění povinnosti neuložil, proto jí nemohly vzniknout náklady spojené s jejím plněním a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Praha dne 14. prosince 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: